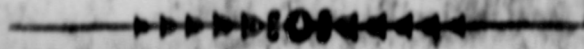
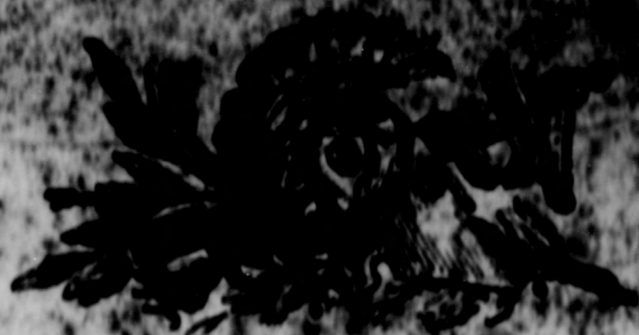

Boj, Svea, knä vid griften,
 Din störste Son göms der.
 Läs nötta minnestriften,
 Din hjeltestedt hon är.
 Med blottadt hufvad, stiger
 Historien dit och lär,
 :: Och svenska äran viger ::
 :: Sin segerfana der. ::

Svensk

(Koster 2 Skilling.)

Kjöbenhavn.

Trykt i det Nielsenske Bogtrykkeri.

Kung Karl, den unge hjelte,
Han stod i rök och dam;
Han drog sitt svärd från bälte
Och bröt i striden fram.
„Hur svenska stålet biter,
Kom låt os pröfva på!
:: Ur vägen, Moscoviter! ::
:: Träffat mod, I Gossar blå! ::

Då en mot tia ställdes
Hvad Basa-son;
Det skedd, hvad ej sälles;
Det var hans lärospån.
Tre konungar tilhoppa
Ej skrefvo pilten bud;
:: Lugn stod han mod Gyropa, ::
:: En slägglös dundergud! ::

Gråhårad statskonst lade
De snaror ut met hast:
Den höga Yngling sade
Ett ord, och snaran brast.
Högbarmad, smärt, gullhårig
En ny Avrora kom:
:: — Från kämpen tjugu-årig ::
:: Hon vände ohörd om. ::

Der slog så stort et hjerta
Uti hans svenska barm,
I glädje som i smärta
Blott för det rätta varm.
I med- och motgång lika,
Sin lyckas öfverman,
:: Han kunde ikke vika ::
:: Blott falla kunde han. ::

Se nattens stjernor blösa,
På grafven längesen,
Och hundra-årig mossas
Betäcker hjeltens ben.
Det herrliga på jorden —
Förgånglich är dess lott.
:: Hans minne uti Norden ::
:: Är snart en saga blott. ::

Död — än till sagan lyssnar
Det gamla sagoland,
Och dvärgalåten tystnar
Mot resen efterhand.
Än dväls i Nordens Lundar,
Den höga anden kvar.
:: Han är ej död, han blundar, ::
:: Hans blund ett Sekel var. ::